

NERO UIT DEN BRAND

ZONDAGSSCHOOL.

DOOR
E. Gerdes.

LEIDEN - A. W. SLIJKHOFF

NERO UIT DEN BRAND.

NERO UIT DEN BRAND

DOOR

E. GERDES.

Met gekleurd Plaatje.

LEIDEN. — A. W. SIJTHOFF.

NERO UIT DEN BRAND.

I.

Midden in het bosch woonde de jager Van der Horst in een klein lief huisje. De jager was in dienst van den rijken mijnheer Van Stralen en moest dikwijls heele dagen uit om hazen, patrijzen, eendvogels en snippen te schieten, die hij dan naar mijnheer Van Stralen bracht. En weet ge waarom? Mijnheer Van Stralen hield veel van lekker eten en vooral van gebraden wild. Dit moest de jager dan gaan schieten in de groote bosschen en op de velden, welke aan den rijken heer toebehoorden.

Nu hebben alle jagers honden, die mede op de jacht gaan om de hazen te helpen vangen. En Van der Horst had dus ook honden, maar die allen aan mijnheer Van Stralen toebehoorden. Een van deze honden heette Nero. Het was een mooi dier met lange ooren en een grooten breeden staart. Beter hond was er in den omtrek niet te

vinden, want hij kon de vlugste hazen inhalen en was ferm op de jacht. Zwemmen kon hij als een visch, en als er een eend in het water gevallen was, wist hij den vogel er netjes uit te halen.

De jager Van der Horst had een zoontje van acht jaren. Een heele aardige jongen, die zijns vaders lust en de oogappel zijner moeder was. Hij had een recht zacht gemoed en luisterde gaarne als zijne moeder hem het een en ander vertelde van vrome kinderen, zooals van Abel, Jozef, Samuël en anderen, van welke ons de Bijbel verhaalt. Hij ging elken dag trouw naar de school, maar als de school uit was, of als hij vacantie had, dan moest hij vader en moeder helpen.

Op zekeren Woensdag middag zeide zijn vader tot hem :

„Frits, gij moet Nero naar mijnheer Van Stralen brengen. Het is niet ver, en over een half uurtje kunt gij weêr te huis zijn.”

„Nero?” vroeg de knaap, terwijl hij zijn vader verwonderd aanzag.

„Ja, Nero,” antwoordde de vader. „Mijnheer Van Stralen wil den hond vlak bij zijn huis hebben.”

„Maar vader,” vroeg Frits, „komt Nero dan nooit weêrom?”

„Neen, mijn kind. De hond blijft bij mijnheer Van Stralen en zai daar in een hok liggen aan eene ijzeren ketting.”

Dat was eene droevige boodschap voor Frits, want hij hield zooveel van Nero en de hond ook van hem. Uren

achtereen konden zij te zamen spelen en als Frits wat gebod, dan deed Nero het dadelijk. Als bij voorbeeld Frits een stukje hout in het water gooide en riep: „Allez Nero! Aport!” Dan sprong Nero dadelijk in het water en haalde het stukje hout er uit. Als Frits moê was en op het gras lag te slapen, dan ging Nero bij den jongen liggen en dan kon de knaap gerust wezen, dat niemand hem kwaad zou doen. Gij kunt dus wel begrijpen dat Frits Nero liefhad. En nu zou hij den goeden Nero zoo moeten missen! Dat was hard voor hem. Zijn vader had wel gezegd dat Nero het heel goed zou hebben bij mijnheer Van Stralen, maar Frits was er zeker van dat als Nero spreken kon, de hond gewis zou zeggen: „ik eet liever bij Frits droog roggebrood dan bij mijnheer Van Stralen aardappeltjes met sjeu!” En weet ge waarom? Ik zal het u vertellen.

Nero was al eens bij mijnheer Van Stralen geweest, maar daar had hij het volstrekt niet naar zijn zin gehad. Wel kreeg hij zoo veel eten als hij lustte, had een mooi groen geschilderd hok, kreeg helder water en tusschenbeide een kluijfe, nochtans had hij daar geen schik. Gij moet weten dat mijnheer Van Stralen een zoontje had van zeven jaren, Anton genaamd, die juist het tegendeel van den zachtmoedigen Frits was en gedurig de beesten plaagde. Hij mocht dit wel niet doen, wyl mijnheer Van Stralen het verboden had, maar Anton was een recht

ongehoorzame knaap. Nu, dit gaat trouwens ook dikwijls te zamen : die zijne ouders ongehoorzaam is, plaagt en sart ook gewoonlijk de dieren. De arme Nero had dikwijls ondervonden dat Anton een kwade jongen was, want menigmaal had Anton hem bij de ooren getrokken of met steenen gegooid.

Dit alles wist Frits en daarom was hij niets in zijn schik toen zijn vader hem beval Nero naar het huis van mijnheer Van Stralen te brengen. Als een gehoorzame zoon sprak hij echter niet tegen, maar floot Nero en ging nu, hoewel recht neêrslachtig, naar het huis van mijnheer Van Stralen. De weg liep door een groot bosch met schoone wandelingen en hier en daar waren bloemperken, dicht bij den grooten vijver van het heerenhuis. Mijnheer Van Stralen ging hier dikwijls wandelen en vermaakte zich in het beschouwen der schoone natuur.

Terwijl nu Frits den weg opging en liever huilen wilde van droefheid dan lachen, liep Nero, die niet wist waar hij gebracht werd, altijd vooruit. Het goede dier sprong zoo vroolijk en vergenoegd alsof het op de jacht ging. Wel kwam de hond van tijd tot tijd dicht bij Frits en keek hem aan, alsof hij zeggen wilde : „kijk toch niet zoo droevig, de zon staat zoo helder aan den hemel,” maar dan weder liep hij vooruit het bosch in. Eensklaps begint Nero te blaffen. „Hé,” denkt Frits, „waarom blaft Nero zoo ? Heeft hij misschien een haas gezien ? Waar is de hond ?” Hij ziet overal rond waar Nero is, maar nergens

is de hond te vinden. Nu fluit hij en fluit nog eens, en eindelijk komt Nero uit het bosch te voorschijn met iets in zijn bek. Toen de hond dicht bij den knaap was, ziet Frits dat Nero een zwart zakboekje in zijn bek heeft en herkent hij dit boekje als het eigendom van mijnheer Van Stralen, want hij heeft dikwijls gezien dat mijnheer Van Stralen dat zakboekje in handen hield als mijnheer Van Stralen met zijn vader sprak.

„Geef! Laat los, Nero!” zei Frits, en oogenblikkelijk liet de hond het boekje op den grond vallen, dat door den knaap werd opgeraapt.

„Ik zal het boekje in mijn zak steken,” spreekt de knaap tot zich zelve „en het aan mijnheer Van Stralen brengen, die het zeker verloren heeft.”

Vervolgens wandelde de knaap weder voort, maar nauwelijks is hij een laan uit, of hij ziet de knecht van mijnheer Van Stralen met andere mannen aankomen, die overal op den grond rondzien, even alsof zij iets wilden zoeken dat verloren was. Langzamerhand komt Frits naderbij en nu vraagt de knaap wat zij toch zoeken.

„Een boekje, dat mijnheer daar straks onder het wandelen in het bosch moet verloren hebben,” antwoordde de knecht.

„Is het dit ook?” vraagt Frits, die het boekje te voorschijn gekregen heeft.

„Ja,” antwoordde de knecht en zag hem verwonderd aan. „Hoe komt gij er aan?”

„Nero heeft het daar zoo even achter het gindsche boschje gevonden.”

O, dat is goed. Ik dank u wel!” sprak de knecht. „Wat zal mijnheer blij zijn als hij dat boekje terug heeft; want er zit vele waarde in en mijnheer was er wat ongerust over. Waar gaat gij naar toe, jongetje?”

„Ik moet Nero naar het huis van mijnheer Van Stralen brengen,” antwoordde Frits.

„Dat is ook waar,” zeide de knecht. „Ik heb mijnheer hooren zeggen, dat Nero van daag in het hondenok moet. Kom, ga maar meê, dan kunt gij den hond vastleggen.”

Dit zeggende, wandelden zij te zamen naar het huis, waar zij weldra aankwamen, en waar Frits den hond aan de lange ketting van het hok vastmaakte. Het kostte hem groote droefheid, zoo van dit vriendelijk beest te scheiden en hij aaide hem wel honderdmaal over zijn grooten kop, maar eindelijk moest hij toch weg.

„Dag Nero! dag mijn goede beste hond!” riep Frits.

De hond keek nu op zijne beurt ook droevig, want hij had niet gedacht dat hij hier moest blijven. Zoo lang als hij slechts zien kon tuurde hij de knaap achterna en toen hij hem eindelijk niet meer zag, kroop hij in zijn hok, jankende van smart dat hij van Frits gescheiden was.

Maar de knaap dacht onderwijl hij weêr naar zijne ouders ging: „Al is Nero nu ook ver van mij, toch zal ik hem tusschenbeide eens gaan bezoeken, om te zien hoe hij het maakt.”

II.

Acht dagen later zat Frits des middags te twee uren in de kamer bij zijne moeder en dacht bij zich zelve: „Hoe zou Nero het wel maken? O, ik zou hem zoo gaarne eens zien. Wacht, als vader te huis komt, zal ik eens aan vader vragen, of er geen boodschap te doen is.”

Juist toen hij zoo dacht, hoorde hij het jachtfluitje van zijn vader in de verte. Dit deed de jager altijd als hij van de jacht huiswaarts keerde, om aan zijne vrouw en aan Frits een teeken te geven, dat hij dicht bij was. In een oogenblik was Frits de deur uit, sprong over een paar emmers heen, die buiten stonden, en liep haastig zijn vader te gemoet. Hij had zijnen vader sedert gisteren niet gezien, daar de jager reeds des morgens vóór het aanbreken van den dag op de jacht was gegaan.

„Zoo zijt gij daar, mijn jongen?” riep de jager, die zijn zootje een kus op de wangen drukte. „Komt gij mij te gemoet? Dat is goed?”

„Heeft vader veel geschoten?” vroeg Frits.

„Ja, een heele weitasch vol.”

„Mag ik dien haas dragen, vader?” vroeg Frits.

„Ja, dat is goed. Maar weet ge wat ge doet? Loop met den haas mij vooruit naar het huis van mijnheer Van Stralen. Ik weet dat mijnheer Van Stralen gaarne van middag haas zou eten. Misschien kom ik nog net van pas. Kom loop spoedig heen!”

En als een jong hertje sprong Frits met den haas op zijn rug zijn vader vooruit en liep wat hij loopen kon naar het huis van mijnheer Van Stralen. Hij was wat in zijn schik, want nu zou hij Nero weêr zien. Hij dacht onderweg: „wat zal Nero blij zijn als hij mij ziet. Ik wed, dat hij dadelijk tegen mij opspringt en mij een pootje geeft. En zeker zal hij mijne handen likken van blijdschap. Had ik maar wat bij mij om hem te geven. O, maar dat is niet noodig, want Nero zal het wel goed hebben. Ik geloof dat hij nu in zijn hok op zacht hooi licht te slapen. Maar wat hoor ik daar?”

Hij was intusschen hard voortgelopen en had den grooten muur bereikt, die dicht bij het huis van mijnheer Van Stralen stond. Hij wist dat achter dezen muur het hondenhok van Nero stond.

Eensklaps bleef Frits staan. Hij hoorde duidelijk achter den muur Nero janken. Tevens hoorde hij de stem van Anton, het zoontje van mijnheer Van Stralen. Frits wilde weten waarom Nero jankte en toch durfde hij niet voorwaarts gaan, want hij hield niets van Anton, die hem altijd plaagde en wel eens met steenen gegooid had. Niet ver van de plaats waar Frits stond, was er een scheur in den muur, en door die scheur kon hij alles zien wat er achter den muur gebeurde.

En wat zag hij?

Daar stond Anton, die een langen stok in de hand

hield en den armen Nero onbarmhartig sloeg. De hond was juist bezig geweest met eten toen Anton aankwam en hem sloeg. In zijnen angst kroop het arme dier in het hok, maar Anton porde hem zoo lang met den grooten stok, dat de hond weder buiten het hok vluchte. Gaarne zou Nero weggeloopt zijn, maar hij was met eene ketting aan een paaltje vast gebonden.

Frits beefde toen hij dit zag, en een roode kleur kwam op zijn gelaat bij de gruwelijke mishandeling van zijn lieven Nero.

„Daar!” zei Anton, en gaf Nero weêr een klap, zoodat de arme hond jankte van belang, „daar, daar hebt ge nog een klap. Honden moeten slaag hebben, anders worden ze te vet!”

Nero kroop weêr in het hok.

„Wacht, ik zal je leeren in het hok te kruipen!” riep Anton en porde nu met zijnen stok weder naar den hond.

Nero kroop er uit, jankende en huilende, en niet wetende waarheen. De tong hing hem van angst uit den bek.

Nu roste de ondeugende Anton er vreeselijk op los.

Op dit gezicht kon Frits het niet langer uithouden. Hij liet den haas vallen, liep den muur om en ging regelrecht op Nero toe, uitroepende:

„Mijn arme Nero! wordt ge zoo geslagen? Wacht ik zal u losmaken en meênemen naar vader!”

En zoo snel als eene gedachte, maakte hij den hond

los, maar hield de ketting vast. Het goede dier was bovenmate blij toen het Frits zag. Nero had van vreugde al de klappen en de mishandelingen van Anton vergeten en deed maar zijn best om Frits te likken op handen en wangen, ja overal waar hij likken kon, zoo blij was hij. Het goede dier had niets anders waardoor hij zijne dankbaarheid aan den dag kon leggen.

Dit alles was heel spoedig geschied, terwijl Anton nog steeds den stok dreigend in de hand hield. Eigenlijk wist de jongenheer niet, hoe alles zoo gauw had kunnen gebeuren. Doch weldra kwam hij tot bezinning en vroeg op gebiedenden toon:

„Wat doet gij hier? Ik ben baas. Mijn papa is de heer van je vader, en ik kan doen met den hond wat ik wil. Hier met de hond!”

„Nee, jongeheer zeide Frits zachtmoedig maar beslist, „ik laat u den hond niet, want dan slaat u hem.”

„Dat zal ik doen als ik dat wil, jagersjongen,” riep Anton boos. „Hier met den hond!”

„Ik wil den hond wel weêr vastmaken,” zeide Frits, „maar dan moet u mij beloven Nero niet te slaan.”

„Niet slaan?” schreeuwde Anton. „Als ge niet dadelijk den hond vastlegt, dan zal ik je ook ranselen.”

„O,” sprak Frits, „mij kunt gij gerust slaan, liever dan Nero, als gij met alle geweld slaan wilt.”

Deze zachtmoedige woorden deden den kleinen dwingeland

een weinig bedaren. Maar het duurde slechts een oogenblik.

„Hoor eens,” zeide hij, „als gij den hond niet dadelijk vast legt, dan zal ik een dikken knuppel halen en u beiden ranselen.”

„Maar dat moogt ge niet doen, jongeheer,” zeide Frits. „Mijne moeder heeft mij Zondag middag voorgelezen dat men nooit dieren kwaad mag doen en dat men altijd zoo handelen moet, gelijk wij willen dat wij zouden wenschen behandeld te worden.”

„Wat gaat mij uwe moeder aan!” riep Anton hoogmoedig.

Frits sloeg geen acht op deze woorden, maar ging voort :

„Ook heeft moeder mij uit den Bijbel voorgelezen hoe de vrome menschen steeds hunne dieren goed behandeld hebben, en hoe daarentegen de ondeugende menschen altijd waren. Ik heb ook nog eene spreuk onthouden, die moeder mij voorzeide: „De rechtvaardige kent het leven van zijn vee, maar de barmhartigheden der goddeloozen zijn wreed.” (Spreuk XII vs. 10).

Anton zette een nog boozter gezicht dan daar straks en zeide norsch:

„Wat gaan mij uwe spreuken aan?”

„Moeder zegt dat de Heere God die spreuken heeft laten schrijven,” sprak Frits steeds minzaam. „En de Heere God zelf zorgt voor de dieren, voor grooten en kleinen. Hij voedt alle beesten, zelfs de muschjes op het dak. En als de Heer nu zoo goedertieren is

jegens de dieren, mogen wij hun geen leed doen.”

„Kom, kom! Wat een gepraat!” zei de kleine dwingeland. „Ik zeg u nu dat gij den hond vastlegt anders . . .”

En hij hief den stok op om Frits te slaan.

Maar Frits had geen zin om geslagen te worden.

Eensklaps zeide hij tegen Nero:

„Kom, Nero! wij zullen wegloopen. Dan kan de jongeheer ons niet slaan!”

Dit zeggende, liep hij plotseling met Nero weg. Maar Anton liep hem achterna en hield den stok steeds in de hoogte om hem te slaan. Frits sloeg den weg in naar het boschje, maar voordat hij daar kwam, moest hij den langen muur voorbij. Anton sprong hem achterna, maar in zijne dolle vaart en woede, ziet hij niet naar hetgeen op den grond licht, struikelt over den haas, die Frits bij den muur had laten vallen en rolt, zoo lang als hij is, in het zand en in het slijk.

Toen zette Anton een keel op en begon te schreeuwen alsof hij vermoord werd. Frits zag om en bleef staan om te zien wat Anton verder zou doen, want hij was nu buiten het bereik van den boozen knaap. Juist in dit oogenblik komt mijnheer Van Stralen uit het bosch, ziet Frits in de verte en Anton op den grond, die nog altijd even hard schreeuwde en met armen en beenen om zich heen sloeg. Oogenblikkelijk liep mijnheer Van Stralen naar zijn kind, en raapte het van den grond op. De jongeheer

zag er waarlijk niet jongeheerachtig uit, maar geleek veeleer op een klomp zand en modder, zoo vol vuil zat zijn aangezicht, jasje en broek.

„Wat scheelt er aan Anton?” vroeg mijnheer Van Stralen. „Hoe komt het dat gij zoo gevallen zijt, en hoe ontsteld is uw gelaat? Gij ziet er vreeselijk uit. Zeg mij, hoe komt dat?”

Anton kon bijna geen woord spreken, zoo boos was hij, maar met den stok, dien hij nog altijd in de hand hield, naar Frits wijzende, zeide hij:

„Daar, — die ondeugende jongen van den jager.....”

„Hoe?” vroeg de vader met groote verwondering naar Frits wijzende, die nog altijd op dezelfde plek was blijven staan, terwijl Nero zijne handen likte. „Hoe, heeft Frits van den jager u kwaad gedaan? Ik dacht altijd dat Frits een zachtmoedige lieve jongen was. Wacht, ik zal hem eens roepen.”

Nu wenkte mijnheer Van Stralen met de hand en beduide Frits dat hij hier moest komen. Oogenblikkelijk kwam de zoon van den jager met Nero aan. Hij kon dit ook gerust doen, want zijn geweten verweet hem niet hierin kwaad gehandeld te hebben.

„Zeg, mij eens ventje,” vroeg de heer Van Stralen, „hebt gij mijn zoontje kwaad gedaan?”

„Nee, mijnheer,” antwoorde Frits, terwijl hij Anton's vader vrijmoedig aanzag. „De jongenheer is gevallen terwijl hij mij naliep.”

„En waarom liep Anton u na ?” vroeg de heer Van Stralen.
„Hij wilde hij wou hij” stotterde Frits, die Anton niet gaarne beschuldigen wilde.

„Zeg alles wat gij weet, Frits,” zei de heer Van Stralen.
„Ik houd van de waarheid.”

„Papa pa — pa” stotterde Anton op zijne beurt, want hij begon bang te worden, daar hij den strengheid zijns vaders kende.

„Gij moet zoo lang zwijgen, Anton, totdat ik u vraag, sprak mijnheer Van Stralen ernstig. Spreek op Frits!”

„Uw zoontje, mijnheer” zeide Frits een weinig verlegen, „sloeg dit arme dier onbarmhartig, zonder dat de hond iets kwaad deed. Ach, Nero is zoo’n goed dier!”

De hond hoorde dat er van hem gesproken werd en likte de handen van Frits.

„En toen?” vroeg mijnheer Van Stralen.

„En toen ben ik met den hond weggelopen,” antwoorde Frits.

„O, nu begrijp ik het al, sprak Anton’s vader, die het stoute karakter van zijnen zoon kende. „Anton heeft zich op u willen wreken, en is u nagelopen, en in zijne drift gevallen, niet waar?”

„Ja, mijnheer,” antwoorde Frits, „en wel over den haas, die daar licht en dien ik heb laten vallen.”

„Zoo,” sprak de heer Van Stralen en zag zijnen zoon ernstig aan, „hoor ik zulke dingen van u? Heb ik u giste-

ren en heden morgen nog niet ernstig vermaand uwe wreedheid na te laten? Heb ik u niet gezegd hoe groote zonden gij daarmede deed en hoezeer gij daardoor den Heere Jezus bedroeftet? Het spijt mij dat mijn zoon niet luisteren wil naar mijne vermaning en die des Heeren. Derhalve ben ik genoodzaakt u streng te straffen.

„Och papa . . . och lieve papa!” bibberde Anton van angst. „Ik zal het van mijn leven nooit weerdoen.”

„Vergeef het hem nog eenmaal, mijnheer,” smeekte Frits.

„Neen, ik mag zulke ongehoorzaamheid niet ongestraft laten,” zeide Anton’s vader. „Ik zal u straks wel spreken, ondeugend kind. Maar zeg mij eens, Frits, „vervolgde de heer Van Stralen, zich op vriendelijken toon tot den zoon des jagers wendende, „zijt gij het niet geweest, die voor acht dagen mijn zakboekje gevonden hebt?”

„Ja, mijnheer,” antwoorde Frits.

„En hebt gij daarvoor nog niets gekregen?”

„Ik wist niet dat ik daarvoor iets moest hebben, mijnheer, zeide Frits. „Ik ben blij dat mijnheer het weer terug heeft.”

„Dat ben ik ook,” sprak Anton’s vader, „en ten bewijze daarvan wil ik u iets schenken wat gij gaarne hebt. „Wat zoudt gij wel wenschen ?

In dit oogenblik zag Nero den zoon des jagers zoo vriendelijk aan, alsof hij zeggen wilde: „gaan wij nog niet gauw naar huis; ik verveel mij zoo.”

„O mijnheer,” zeide Frits, terwijl een straal van hoop

in zijne oogen lichtte, „als u mij Nero meê wil geven dan zou u mij heel blij maken; ik zal heel goed op den hond passen, want ik houd zooveel van hem.”

Mijnheer Van Stralen bedacht zich een oogenblik en zeide toen:

„Heel goed, Frits. Ik schenk u dien hond, en opdat gij hem goed zoudt kunnen oppassen ziedaar, dat is voor u en Nero samen.”

Tevens gaf de heer Van Stralen den knaap een papiertje van vijf en twintig gulden en vervolgde:

„Zoo, ga nu met Nero naar huis. Ga voort met zachtmoedig en lief te zijn en houd altijd in gedachte dat de oogen des Heeren op diegenen met welgevallen rusten, die gaarne zijne geboden bewaren. Vaarwel, ik zal den haas wel medenemen.”

Frits stond verlegen. Zooveel goedheid was te veel. Hij wilde de heer Van Stralen hartelijk dank zeggen, maar deze was met Anton reeds weggegaan.

Of Anton een geduchte straf heeft gehad, weet ik niet, maar eene zaak is zeker, dat Anton van dien tijd af minder wreed was.

En Frits?

O, deze was zoo gelukkig met Nero.

Maar vooral was hij gelukkig en blijde, lieve ouders te bezitten, die hem dagelijks voorgingen in het goede en hem opvoeden in de vreeze des Heeren, die het beginsel aller wijsheid is.
